

Foșnetul toamnei

Daniel Vișan-Dimitriu

Pășești prin toamna care-a așternut
un ruginiu frumos, de frunze moarte,
iar pașii tăi le-ating în scurt sărut,
foșnindu-le poteca ce desparte.

Acum, nu mai contează dac-au fost
sub razele de soare împreună:
și-au împlinit menirea și un rost,
iar vremea lor a trebuit s-apună.

Covorul ce-au format și un apus
ce te alintă în culori de seară,
te fac să te așezi, cu gândul dus,
și lacrimi, printre pleoape, să-ți apară.

Sunt amintirile ce s-au trezit
de prin străfunduri, caută ieșire,
dar ochii tăi deja s-au limpezit
în seara unei toamne de iubire.

Privești apusul, frunzele, și-un cer
cu norii albi, pufoși, lipsiți de țel
în lipsa vântului-corăbier,
te uiți la ceas și-aștepti să vină el.